

רשומות

הצעות חוק

17 במרס 1986

1771

ד' באדר ב' התשמ"ו

עמוד

126	חוק כרטיסי חיוב, התשמ"ו-1986
134	חוק הבזק (תיקון מס' 3), התשמ"ו-1986

מבוא

הצעת החוק באה להסדיר את החוזה שבין מגפיק של כרטיס חיוב לבין לקוח. הכוונה היא בעיקר לכרטיס האשראי וכרטיס הבנק על שימושו השונים.

א. חוזה כרטיס אשראי

בעסקה המתבצעת באמצעות כרטיס אשראי יש שלושה צדדים: המגפיק של הכרטיס, הלקוח — המקבל את הכרטיס לשימוש, והספק — המכבד את הכרטיס. היחסים בין שותפים אלה לעסקה מוצאים ביטוי בשלושה חוזים נפרדים, הראשון בין המגפיק ללקוח, השני בין המגפיק לספק והשלישי בין הספק ללקוח.

הצעת החוק מתרכזת ביחסים המשפטיים בין מגפיק הכרטיס ללקוח. החוזה ביניהם נקשר לעתים קרובות על בסיס של חוסר איוון בין הצדדים: המגפיק הוא גורם עסקי מובהק, בעל אמצעים, ידע ומומחיות בתחומו, בעוד שהלקוח לרוב משתמש בכרטיס לביצוע עסקאות שרובן צרכניות, מבלי שהוא ער לסיכונים העסקיים והמשפטיים הכרוכים בשימוש בכרטיס.

להבדיל מיהסי מגפיק-לקוח, נכרת החוזה השני — זה שבין המגפיק לספק — בין שני גורמים עסקיים המצויים בנושאים כספיים. אמנם הספק, דרך כלל, לא יהיה בעל אותה מיומנות וכוח מיקוח כמו המגפיק, אולם יש להניח שידע להבטיח את האינטרסים שלו.

החוזה השלישי — זה שבין הספק והלקוח — הינו חוזה רגיל למכירת נכס או למתן שירות והלות עליו הוראות החוקים בתחום החוזים, כמו חוק המכר, התשכ"ח—1968, וחוק חוזה קבלנות, התשל"ד—1974. העובדה שאופן התשלום בעסקה זו היא בכרטיס אשראי, ולא במזומן או בשיק, אינה מעוררת בעיות מיוחדות מבחינת יחסי הספק והלקוח.

בעסקת כרטיס אשראי אופיינית מעורבים שלושת הגורמים שהוזכרו, אולם יתכנו גם עסקות "דו-צדדיות", שבהן המגפיק הוא גם הספק (כדוגמת בית מסחר המגפיק כרטיסים). הצעת החוק חלה גם על אלה, בשינויים המתחייבים.

ב. חוזה כרטיס בנק

כרטיס בנק משמש לביצוע פעולות באמצעות מכשירי בנק ממוכנים. אולם בעוד שבכרטיס אשראי די בכרטיס עצמו כדי להשתמש בו למטרה שלה הוא מיועד, הרי שבכרטיס בנק נדרשת גם ידיעת צופן (כגון, מספר סודי) שבלעדיו לא ניתן להפעיל את מכשיר הבנק הממוכן. הבדל נוסף הוא שמי שהצופן בידו יכול לפעול באמצעות הכרטיס בקלות יחסית, זאת מאחר שבהבדל מעסקת כרטיס אשראי, לא נדרשת הצגת כרטיס בפני ספק ואין צורך באמצעי זיהוי אחר כמו חתימה.

לאחרונה נוסף על השימוש הרגיל בכרטיס בנק — משיכת כספים — גם השימוש בכרטיס לשם רכישת נכסים. התפתחות זו, והתפתחויות טכנולוגיות אחרות עלולות לגרום לכך שהשימושים אמנם יישארו דומים, אולם החוק לא יחול עליהם משום שהם לא נתפשים בהגדרות שבהוק. במטרה למנוע תוצאה זו נוספה ההגדרה של "כרטיס חיוב" שתחול גם על כרטיס שבדרך השימוש בו מעורבים מאפיינים שונים מאלה שבהגדרות.

לנושא כרטיסי אשראי וכרטיסי בנק שלושה היבטים: אורח, פלילי ומינהלי. הראשון מוצא את ביטויו בחלק הראשון של הצעת החוק, שההוראה המרכזית שבו עוסקת בהגבלת אחריות הלקוח במקרים של שימוש לרעה בכרטיס. בהיבט הפלילי דן החלק השני של הצעת החוק, ועיקרו — התאמה של עבירות הגניבה והמרמה לעבירות בכרטיס אשראי וכרטיסי בנק. בנוסף, נקבעו מספר עבירות מיוחדות כמו הפצת כרטיסים ללא הזמנה ושימוש בכרטיס אשראי ללא כיסוי (האחרון חל רק על כרטיס אשראי).

הפיקוח המינהלי מוסדר כבר לענין הגפיקת כרטיסי בנק, שכן מתן זכות שימוש בכרטיס בנק מהווה חלק מהשירותים הבנקאיים, וככזה הוא נמצא בפיקוח כמו שאר השירותים הבנקאיים. בשלב זה לא מוצע להפעיל פיקוח מינהלי לגבי מגפיקי כרטיסי אשראי.

עסקות בכרטיסי אשראי ובכרטיסי בנק מוסדרות גם בארצות אחרות בהוראות חוקיות מיוחדות. הצעת חוק זו מבוססת על דין וחשבון של ועדה שבדקה את הבעיות המשפטיות של כרטיסי אשראי וכרטיסי בנק. הועדה מונתה בידי שר המשפטים, ובראשה עמד שופט בית המשפט העליון, אהרון ברק, והשתתפו בה נציגים של בנק ישראל, של איגוד הבנקים ושל ארגוני צרכנים, הממונה על הגנת הצרכן במשרד התעשייה והמסחר, ונציגים של משרדי האוצר והמשפטים.

חוק כרטיסי חיוב, התשמ"ו-1986

פרק א': כרטיסי חיוב

סימן א': הגדרות

1. בחוק זה —

הגדרות

- "כרטיס אשראי" — לוחית או הפץ אחר לשימוש חוזר המיועדים לרכישת נכסים מאת ספק ללא תשלום מיידי של התמורה;
- "כרטיס בנק" — לוחית או הפץ אחר לשימוש חוזר המיועדים למשיכת כסף באמצעות מכשירי בנק ממוכנים או לרכישת נכסים בדרך של חיוב השבונג של לקוח בתאגיד בנקאי וזיכוי אדם אחר על ידי שימוש בכרטיס במכשיר המיועד לכך במקום עסקו של הספק;
- "כרטיס חיוב" — כרטיס אשראי, כרטיס בנק או לוחית או הפץ אחרים המיועדים לרכישת נכסים כפי שיקבע שר המשפטים בהתייעצות עם נגיד בנק ישראל ובאישור ועדת החוקה, חוק ומשפט של הכנסת;
- "נכס" — מקרקעין, מיטלטלין, כסף, שירותים, או זכויות;
- "לקוח" — מי שכרטיס חיוב הונפק לשימוש;
- "תאגיד בנקאי" — כמישמעותו בחוק הבנקאות (רישוי), התשמ"א-1981.

סימן ב': הוראות כלליות

2. (א) חוזה לשימוש בכרטיס חיוב בין לקוח לבין מנפיק לא יהיה תקף אלא אם כן נעשה בכתב ונחתם ביד הלקוח.

חוזה כרטיס חיוב וחידושו

ד ב ר י ה ס ב ר

אינם ממלאים אחר הדרישות שבהגדרות "כרטיס אש-ראי" ו"כרטיס בנק".

לאור ההתפתחות של רכישת נכסים באמצעות כרטיסי בנק הצטמצמו, במידה רבה, ההבדלים המהותיים שהיו קיימים בין כרטיס אשראי לבין כרטיס בנק. לפיכך מוצע שכנקודה מוצא יחולו הוראות החוק במידה שווה על כרטיס אשראי ועל כרטיס בנק, שלשם הנוחיות הוגדרו כ"כרטיס חיוב". רק מקום שהדבר נדרש, נקבעו הוראות מיוחדות כמו, למשל, סימן ג' החל רק לענין כרטיסי אשראי.

הגדרת "נכסים" כוללת גם זכויות. כך, למשל, ניתן לרכוש באמצעות כרטיס אשראי זכות לחנות במופע או מינוי לתיאטרון.

2 סעיף (א) חוזה כרטיס חיוב הוא חוזה צרכני שכרוכים בו סיכונים ללקוח, ולכן יש מקום לדרוש שיהיה חוזה בכתב, בנוסף יש למנוע הפצת כרטיסי חיוב מבלי שהלקוח מתקשר באופן מודע עם

1 סעיף ההגדרה המוצעת של "כרטיס אשראי" רח"בה כך שתכלול גם כל הפץ אשר מיועד לשמש ככרטיס אשראי. הדרישה שהכרטיס יהיה לשימוש חוזר באה להבדילו משיק.

המלים "ללא תשלום מיידי של התמורה" באות להדגיש שהלקוח אינו משלם במזומן לספק בעת רכישת הנכסים גם באותם המקרים שבהם הוא אינו מקבל אשראי.

הגדרת "כרטיס בנק" כוללת שני שימושים של כרטיסים שנמצא צורך להסדירם. השימוש הראשון והנפוץ בכרטיס הוא לצורך משיכת כסף ממכשירי בנק ממוכנים. השימוש השני, שהתפתח לאחרונה, הוא רכישת נכסים באמצעות הכרטיס שלא בעסקת כרטיס אשראי.

הגדרת "כרטיס חיוב" באה להבטיח, שאם יהיה צורך בכך, יחול החוק גם על כרטיסים אחרים המיועדים לרכישת נכסים. הגדרה זו באה למנוע את האפשרות שהחוק לא יחול על כרטיסים אלה רק משום שהם

1 סי"ח התשמ"א, עמ' 232.

(ב) גקבע בחוזה כרטיס חיוב כי בתום תקופתו הוא יהיה ניתן לחידוש ללא חתימה על חוזה חדש, ובתום תקופתו מסר המנפיק ללקוח כרטיס חיוב חדש ללא חתימה כאמור, יראו כאילו חודש החוזה הקודם באותם תנאים.

3. (א) חיובי של לקוח לפי חוזה כרטיס חיוב ייכנסו לתקפם עם קבלת לידיו של כרטיס החיוב.

(ב) היה השימוש בכרטיס חיוב כרוך בשימוש בצופן, ייכנסו חיוביו של הלקוח לתוקף לאחר שקיבל גם את הצופן.

(ג) נטל ההוכחה שהלקוח קיבל את כרטיס החיוב ואת הצופן מוטל על המנפיק.

4. (א) המנפיק והלקוח רשאים לסיים חוזה כרטיס חיוב בכל עת על ידי הודעה לצד השני.

(ב) הודיע המנפיק על סיום, יהיה מועד הסיום המועד שבו נמסרה ההודעה ללקוח.

(ג) היה למנפיק חשש סביר שהלקוח לא יוכל לשלם במועד המוסכם את תמורת הנכסים שרכש, רשאי הוא לסיים את החוזה ללא הודעה מראש, ובלבד שהודיע על כך ללקוח מיד לאחר מועד הסיום.

(ד) הודיע הלקוח על סיום החוזה, יהיה מועד הסיום המועד שבו נמסר הכרטיס למנפיק; אבד א' נגנב כרטיס החיוב והודיע הלקוח על סיום החוזה, יהיה מועד הסיום המועד שבו נמסרה ההודעה למנפיק.

דבריו הסבר

סעיף 4 מוצע שחוזה כרטיס חיוב יהיה ניתן לסיים בכל עת על ידי כל צד, בדרך של מתן הודעה.

יש מקום לקבוע במפורש את המועד שבו משתכח ללת הודעת סיום החוזה, בעיקר כדי למנוע אי בהירות לגבי תחולת ההוראות במקרה של שימוש לרעה בכרטיס. לשם כך יש למנוע פער זמן בין סיום החוזה לבין קבלת הכרטיס על ידי המנפיק. לענין זה יש להבחין בין סיום החוזה על ידי הלקוח לבין סיום החוזה על ידי המנפיק. כשהיזמה לסיים החוזה היא של הלקוח, יהיה מועד הסיום — המועד שבו נתקבל הכרטיס על ידי המנפיק; לעומת זאת, כאשר היזמה היא של המנפיק, יהיה מועד הסיום — המועד שבו נמסרה ההודעה. אמנם גם במקרה זה תיב הלקוח להחזיר את הכרטיס, בעיקר כדי למנוע שימוש לרעה בו, אולם החזרתו אינה תנאי לסיים החוזה, אלא היא נובעת מהעובדה שהבעלות על הכרטיס היא של המנפיק.

כאשר המנפיק יזם סיום חוזה כרטיס אשראי יש באפשרותו להודיע לספקים מראש על כך שכרטיס זה מבוטל ובכך למנוע את הסיכון המוטל עליו במקרה

המנפיק, ולכן נדרשת גם חתימה של הלקוח על החוזה כפי שנעשה כבר היום. מוצע שאם לא מחמלאים התנאים האמורים, דהיינו, חוזה בכתב וחתימה של לקוח, לא יהיה תוקף לחוזה ועל הלקוח לא יוטלו חיובים כלשהם.

(ב) חידוש חוזה כמוהו ככריתת חוזה חדש, לכן לכאורה גם במקרה זה יש לקיים את הדרישות שהחובה יהיה בכתב ותתום. נראה שניתן לוותר על דרישת זאת אלא לאחר שהלקוח כבר השתמש בכרטיס וסביר להניח שהסיכונים הכרוכים בכרטיס ידועים לו. בנוסף לכך רוב הלקוחות מעוניינים בחידוש "אוטומטי", ללא צורך בהתקשרות מחודשת; לפיכך, מוצע שלא להכביד עליהם ולוותר על דרישת הכתב והחתימה, ולראות את החוזה המקורי כאילו הודש באותם תנאים. חידוש זה מותנה בכך שהלקוח קיבל את הכרטיס לידיו.

סעיף 3 מוצע לקבוע שאחריות לפי החוזה מוטלת על הלקוח רק לאחר שקיבל את הכרטיס לידיו. הסדר זה יעודד את המנפיקים לנהוג בזהירות, המקובלת כבר כיום, בדרך העברת הכרטיס ליד הלקוח.

5. (א) בסעיף זה —

"שימוש לרעה" — שימוש בכרטיס חיוב בידי מי שאינו זכאי לכך לפי חוזה כרטיס חיוב; "הודעה" — הודעה של הלקוח למנפיק אחרי שנודע לו על גניבת כרטיס החיוב, על אבדו או על שימוש לרעה.

(ב) הלקוח לא יהיה אחראי בשום מקרה לשימוש לרעה שנעשה אחרי שנמסרה הודעה.

(ג) הלקוח יהיה אחראי לשימוש לרעה שנעשה לפני שנמסרה הודעה למנפיק לפי הסכום הנמוך מבין שני אלה:

(1) סכום קבוע של 75 שקלים חדשים בתוספת של 30 שקלים חדשים לכל יום מהמועד שבו נודע לו על גניבת כרטיס החיוב, על אבדו או על השימוש לרעה בו עד מועד מסירת ההודעה; על אף האמור לעיל, אם מסר הלקוח את ההודעה תוך שלושים ימים מיום שנעשה לראשונה שימוש לרעה, לא יהיה אחראי לסכום העולה על 450 שקלים חדשים;

(2) סכום העסקאות או הפעולות שבוצעו בפועל.

(ד) הגבלת האחריות האמורה בסעיפים קטנים (ב) ו-(ג) לא תחול אם נתקיים אחד מאלה:

(1) הלקוח מסר את כרטיס החיוב לאדם אחר למעט מסירה בנסיבות סבירות למטרת שמירה בלבד; לענין זה מסירת כרטיס החיוב יחד עם הצופן לא תחשב כמסירה בנסיבות סבירות;

(2) השימוש בכרטיס החיוב נעשה בידיעת הלקוח;

(3) הלקוח פעל בכוונת מרמה.

(ה) הלקוח לא יהיה אחראי בשום מקרה לשימוש לרעה שנעשה לאחר שכרטיס החיוב הגיע להתזקתו של המנפיק.

(ו) לא תחול על הלקוח אחריות כלשהי לשימוש לרעה שנעשה בכרטיס חיוב להוציא האחריות המפורטת בחוק זה.

(ז) שר המשפטים רשאי בצו, בהתייעצות עם נגיד בנק ישראל, לשנות את הסכומים הנקובים בסעיף קטן (ג)(1) או לקבוע שיטה לעדכוןם.

דברי הסבר

סעיף 5 התכונות המיוחדות של כרטיסי חיוב מאפי שרות לאוחז בו להשתמש בו לרעה.

האוחז בכרטיס אשראי יכול לבצע עסקאות מבלי שהוא נזקק לאמצעי זיהוי נוסף, פרט להשוואת התימתו על השובר לחתימה על הכרטיס. לכן מי שבידו כרטיס שאותו גנב או שקיבלו מידי הלקוח, והוא מזייף את חתימת הלקוח, יכול בפועל לרכוש גכסים באמצעות הכרטיס ולגרום לחיוב חשבונו של הלקוח.

ללקוח אין שליטה על האוחז בכרטיס, והמנפיק מצדו עלול להיות מחוייב, לפי החוזה שלו עם הספק, לזכות את הספק בתמורת הנכסים שנרכשו ממנו, גם אם השימוש בכרטיס לא היה כשר. פעולת המנע של

של שימוש לרעה, מכיוון שמוטלת על הספק חובה שלא לספק נכסים על פי כרטיס שבוטל.

כשמדובר בסיום חוזה כרטיס בנק יכול המנפיק, מבעוד מועד, לעשות את הפעולות הנדרשות כדי למנוע את המשך השימוש בכרטיס בנק במכשירי הבנק המ- מוכנים.

סעיף קטן (ג) בא לאפשר למנפיק את הזכות לסיים את החוזה אף ללא מתן הודעה מראש, כאשר יש למנפיק חשש סביר שהלקוח לא יוכל לעמוד בהתחיי- בויותיו. הסדר זה נדרש כדי לאפשר למנפיק להקטין את נזקו במידת האפשר מקום שהלקוח משחמש בכר- טיס שלא בהתאם לחוזה.

6. חוזה כרטיס אשראי הוא חוזה בין לקוח לבין מנפיק, שלפיו מתחייב הלקוח לשלם למנפיק את תמורת הנכסים שנרכשו מספק באמצעות כרטיס האשראי, והמנפיק מתחייב כלפי הלקוח לשלם את התמורה לספק על פי המוסכם בין המנפיק לבין הספק; התשלום של הלקוח למנפיק יכול שיהיה בדרך של חיוב השבוננו של לקוח בתאגיד בנקאי או בכל דרך אחרת.
7. חתימה של לקוח על מסמך המעיד על העסקה בינו לבין ספק שבו צויינו פרטים אישיים של הלקוח ופרטים אחרים, כפי שנקבעו בתקנות, מהווה ראייה לכאורה לביצוע העסקה על ידי הלקוח.
8. (א) בסעיף זה, "עסקה במסמך חסר" — עסקה בין לקוח לבין ספק שבה לא הוצג כרטיס אשראי, או שבמסמך המעיד עליה לא צוינו פרטים כאמור בסעיף 7 או שלא נחתם ביד הלקוח.

דברי הסבר

עם זאת מוצע שהלקוח ישא במלוא האחריות לכל החיובים אם התברר שפעל במרמה או עשה קנוניה עם אחר.

סעיף 6 סעיף זה מתאר את היחסים המשפטיים המאפיינים את השימוש בכרטיס אשראי. לקוח רוכש נכס אצל ספק כנגד הצגת כרטיס האשראי. המנפיק משלם לספק את תמורת הנכס וגובה את שווי הרכישה מאת לקוח. צורת התשלום עבור הנכסים שנרכשו משתקפת בחוזה שבין המנפיק לבין הלקוח בכך שהמנפיק מתחייב כלפי הלקוח לשלם לספק והלקוח מתחייב לשלם למנפיק את תמורת הנכסים שרכש מהספק.

גביית התמורה מלקוח נעשית בדרך כלל על ידי חיוב השבוננו בתאגיד בנקאי, אולם ייתכנו גם הסדרים אחרים, כמו תשלום בשיק בתום תקופה קבועה מראש.

סעיף 7 מוצע שכעקרון יהיה המנפיק רשאי לחייב את השבוננו של הלקוח רק על פי שוברים שעליהם חתם הלקוח בפני הספק. החתימה היא האמצעי החשוב ביותר המאפשר ללקוח לבדוק שהוא זה שעשה את העסקה, ולספק — לוודא שלקוח המבקש לרכוש נכס באמצעות הכרטיס אמנם מחזיק בו כדין.

סעיף 8 סעיף זה מאפשר לסטות מהסדר הקבוע בסעיף 7 בכך שהתחייבויות מנפיק ולקוח יהיו תקפות למרות שבשובר הסרים פרטים מסוימים, וביניהם אף חתימת הלקוח.

הסדר זה רלבנטי כאשר הספק או הלקוח לא מילאו פרט בהיסח הדעת או למקרה שהנכס נרכש באמצעות כרטיס אשראי בדרך של מתן הוראה טלפונית הכוללת

המנפיק יכולת להונחיל רק לאחר שהלקוח מודיע על אובדן הכרטיס או גניבתו. ממועד זה יכול המנפיק להודיע לספקים שאין עוד לכבד את הכרטיס.

האוחז בכרטיס בנק בצירוף הצופן יכול לבצע פעולות במכשירי בנק ממוכנים, גם אם הוא אינו הלקוח. תכונה מיוחדת זו פותחת פתח לשימוש לרעה בכרטיס בנק אשר עלול לגרום ללקוח נזק ניכר.

מוצע שהסיכון העיקרי של השימוש לרעה בכרטיס חיוב יוטל על המנפיק, זאת משום שהוא יכול לפזר את הנזק בין כלל המשתמשים בכרטיסי חיוב, בעוד שהלקוח הבודד עלול להיות צפוי לנזקים בלתי סביריים. דבר זה כבר נעשה היום בכרטיסי בנק על ידי תשלום עמלה מיוחדת.

מוצע שאחריותו של הלקוח תוגבל, כדי שהלקוח יהנה מהגבלת האחריות עליו להודיע למנפיק לאחר שנודע לו בפועל על גניבת הכרטיס, על אבדו או על השימוש לרעה בו. הלקוח יהיה אחראי בסכומים גבוהים יותר ככל שאיחר להודיע למנפיק.

לפי ההסדר המוצע יהיה הלקוח אחראי לסכום ראשוני קבוע, שעליו יתווסף סכום נוסף לכל יום עד מסירת ההודעה. סכומים אלה באים לדרבן לקוח, שנודע לו על גניבת הכרטיס, אובדנו או על שימוש לרעה בו, להודיע על כך בהקדם למנפיק.

לקוח עלול להיות מחוייב בתשלום סכומים ניכרים, למרות הגבלת האחריות, ולכן מוצעת תקרת אחריות נוספת אם ההודעה נמסרה למנפיק תוך 30 ימים מהיום שנעשה לראשונה שימוש לרעה.

בכל מקרה לא יהיה הלקוח אחראי לסכום העולה על סכום העסקאות או הפעולות שנעשו בפועל.

(ב) חוייב לקוח לשלם את תמורתה של עסקה במסמך חסר, והודיע למנפיק בכתב, תוך שלושים ימים מיום שנמסרה הודעת המנפיק על החיוב, שהוא לא ביצע את העסקה, ישיב המנפיק ללקוח את סכום החיוב בערכו ביום החיוב, תוך חמישה עשר ימים מיום מסירת הודעת הלקוח.

(ג) אין באמור בסעיף קטן (ב) כדי לגרוע מזכותו של המנפיק לחזור ולחייב את הלקוח בסכום החיוב, בערכו ביום החיוב, אם יוכיח שהעסקה בוצעה בידי הלקוח.

9. הוסכם בין לקוח לבין ספק, בעסקה שנעשתה באמצעות כרטיס אשראי, כי תמורת העסקה או חלקה תשולם כעבור שלושים וחמישה ימים או יותר מיום עשיית העסקה, יפסיק המנפיק בהקדם האפשרי לחייב את הלקוח בשל אותה עסקה אם הודיע הלקוח בכתב למנפיק שהנכס שנרכש באותה עסקה לא סופק לו ושהוא ביטל את העסקה עם הספק.

תשלום נדחה

10. הוראות חוק זה, למעט סעיף 9, יחולו גם על חוזה בין לקוח לבין מנפיק שהוא גם הספק של הנכסים הנרכשים באמצעות כרטיס האשראי.

הרחבת התחולה

ד ב ר י ה ס פ ק

מצא במצב שבו לא קיבל את הנכס, אולם עליו להמיר שיד ולשלם למנפיק את תמורת הנכס משום שהחובה בינו לבין המנפיק אינו מקנה לו זכות לבטל שובר שעליו הוא חתום.

אם התשלום בעד העסקה אמור להתבצע כעבור 35 ימים או יותר מיום עשיית העסקה, מוצע להקנות ללקוח זכות להורית למנפיק להפסיק את החיובים בשל אותה עסקה, וזאת בשני תנאים: הראשון – שהנכס לא סופק במועד שהוסכם ואף לא במועד משלוח ההודעה, והשני – שהלקוח ביטל את העסקה.

הודיע הלקוח למנפיק כי התקיימו התנאים האמורים, חייב המנפיק להפסיק את החיובים.

סעיף 10 סעיף זה בא להסדיר את המקרים של כרטיס אשראי דו-צדדי, המונפק על ידי ספקים, שהם בתי עסק, לשימוש לקוחותיהם. במקרה זה קיימת זהות בין הספק לבין המנפיק.

גם לגבי כרטיס דו-צדדי קיימת אפשרות של שימוש לרעה בתחום האזרחי והפלילי, ולכן מוצע להחיל את הוראות החוק גם על סוג זה של כרטיסים.

אין מקום להחיל את סעיף 9 על כרטיס דו-צדדי משום שכאשר הספק הוא גם המנפיק, ביטול העסקה בין הלקוח לבין הספק גורר אחריו בהכרח את ביטול ההתחייבויות הכספיות של הלקוח כלפי "המנפיק".

את פרטי הכרטיס. היתרונות שבהם זוכים הצדדים ב"עסקה טלפונית" ברורים; עם זאת, כרוך ההסדר בסיכון העולה על זה המלווה שימוש רגיל בכרטיס אשראי, מאחר שקיים ויתור על הצורך בניהוי חתימת הלקוח.

ההסדר המוצע מתאים גם לאופן נוסף של רכישת נכסים באמצעות כרטיס אשראי ללא הצגתו, והיא דרך הרכישה בדואר, שהתפתחה לאחרונה.

מוצע שבמקרים אלה יוטל הסיכון של שימוש לרעה בכרטיס על המנפיק שהוא זה המציע את ההסדר ובידיו לדאוג לאמצעי הבטחון הדרושים לניהוי הלקוח המבקש להתקשר עמו. לכן, כאשר לקוח מודיע למנפיק שלא הוא שביצע את העסקה במסמך חסר שביצעה חוייב חשבונו, על המנפיק לבטל את החיוב ולהשיב ללקוח את כספו בערכו כפי שהיה ביום החיוב. הניכוי האמור של חשבונו הלקוח לא בא לגרוע מזכותו של המנפיק להוכיח בעתיד שהלקוח הוא אמנם זה שביצע את העסקה.

סעיף 9 לאחרונה התפתח נהוג מסחרי של רכישת נכסים באמצעות כרטיס אשראי כשהתשר לום בעד אותם נכסים נדחה. לעיתים קרובות מדובר על סדרה של תשלומים. במקרים אלה נהוג להחתים את הלקוח על "שובר תשלומים", שבו נקבעים מספר התשלומים ותאריכי פרעונם. שובר זה מועבר למנפיק, המחייב את הלקוח בכל מועד תשלום, לפי האמור בשובר. הלקוח העושה עסקה בתשלומים עלול להיר

סימן ד': הוראות שונות

11. (א) לקוח ימסור לבקשת המנפיק או נציגו, פרטים על נסיבות האובדן או הגניבה של כרטיס חיוב וינקוט צעדים סבירים כדי לסייע למנפיק להתזרז לידיו את הכרטיס.
(ב) קיומו הוראה זו אינו תנאי לפטור מאחריות או להגבלתה כאמור בסעיף 5, ובלבד שהלקוח מסר את הפרטים האמורים בתקנות.
12. (א) מקום שמדובר בחוק זה על מסירת הודעה, רואים אותה כנמסרת במועד שבו הגיעה לנמען או אל מעונו; נשלחה ההודעה על ידי הדואר, רואים את המסירה כמבוצעת תוך עשרה ימים מהעברת המכתב לדואר, אם לא הוכח אחרת, אם דוור מכתב המכיל את ההודעה והמען על המכתב היה כשורה ודמי המשלוח שולמו מראש או שהמכתב היה פטור מתשלום דמי דואר.
(ב) הודעות לפי חוק זה תימסרנה בדרכים שנקבעו בתקנות, ובאין קביעה כזאת — בדרך מקובלת בנסיבות הענין.
13. התניה על הוראות חוק זה שאינה לטובת לקוח — בטלה.

סיוע בחזרת הכרטיס

מסירת הודעה

איסור התניה

פרק ב': עונשין

14. (א) מנפיק לא ישלח ולא ימסור, ביודעין, כרטיס חיוב ללקוח אם הלקוח לא חתם קודם לכן על חוזה כרטיס חיוב; עשה כן, דינו — קנס כאמור בסעיף 61 (א) (4) לחוק העונשין, והתשל"ז—1977* (להלן — חוק העונשין).
(ב) נעברה עבירה לפי סעיף זה בידי חברי-בני-אדם, יואשם בעבירה גם כל אדם אשר בשעת ביצוע העבירה היה בו מנהל פעיל, שותף — למעט שותף מוגבל —

הפצת כרטיס חיוב ללא חוזה

דברי הסבר

בעוד שבסעיף 57 לפקודת הראיות רואים מסירה כמבוצעת במועד שבו היה המכתב מגיע לתעודתו בדרך הרגילה של הדואר, הרי שכאן מוצע מועד מוגדר של עשרה ימים.

13 סעיף מוצע כי התניה על הוראות החוק תהיה מותרת רק לטובת הלקוח. מטרת הוראה זו למנוע שבמשא ומתן בין הלקוח לבין המנפיק, אם יהיה, יתנה המנפיק על החוק כך שהוראותיו ירוקנו מתוכן.

14 סעיף מטרת ההוראה המוצעת למנוע הפצת כרטיס חיובי מבלי שהלקוח חתם על חוזה כרטיס חיוב. על המנפיק לודא שהלקוח חפץ בכרטיס והוא ער לסיכונים הכרוכים בהחזקת הכרטיס, לריבות הצורך במסירת הודעה על אבדנו או גניבתו.

11 סעיף לקוח אשר מוסר הודעה על גניבה או אבדן מאבד בדרך כלל את הענין בחקירת נסיבות המקרה. לעומת זאת המנפיק מעונין באיתור הכרטיס ובפרטי המקרה כדי למנוע את המשך השימוש בכרטיס, ולשם בדיקת הנוהלים. מוצע לכן לקבוע שהלקוח יהיה חייב לסייע למנפיק בחקירתו. בתקנות ייקבעו פרטים שצל הלקוח למסור למנפיק על מנת שיוכל ליהנות מוזהסר של הגבלת האחריות; לענין פרטים אחרים שלא נקבעו בתקנות — מסירחם אינה מהווה תנאי להגבלת האחריות.

12 סעיף מסירת הודעות מוסדרת בסעיף 60 לחוק החוזים (חלק כללי), התשל"ג—1973, ובסעיף 57 לפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א—1971. לאור החשיבות המיוחדת הנידעת למסירת הודעות בחוק זה, מוצע לכלול בו הוראות מפורשות בענין זה.

או עובד מינהל בכיר האחראי לאותו תחום, אם לא הוכיח שהעבירה נעברה שלא בידיעתו ושנקט כל אמצעים סבירים להבטחת שמירתו של סעיף זה.

(ג) הוראות סעיף זה לא יחולו אם כרטיס החיוב נשלח או נמסר בנסיבות האמורות בסעיף 2 (ב).

15. (א) הנוטל או המחזיק כרטיס חיוב שלא בהסכמת הלקוח, בכוונה להשתמש בו או לאפשר לאחר להשתמש בו, דינו — מאסר שלוש שנים.

גניבת כרטיס חיוב

(ב) הנוטל או המחזיק כרטיס חיוב שלא בהסכמת הלקוח, חזקה שהוא מתכוון להשתמש בו או לאפשר לאחר להשתמש בו, זולת אם הוכיח הצדק סביר לנטילה או להחזקה כאמור.

(ג) בסעיף זה, "נטילה" — כמשמעותה בסעיף 383(ג)(1) לחוק העונשין.

16. המשתמש בכרטיס חיוב בכוונה להונות, דינו — מאסר שלוש שנים.

הונאה בכרטיס חיוב

17. המחזיק בחומר או במכשיר המיועד ליצור כרטיס חיוב של מפיק או להדפסה על גביו, ללא הסכמת אותו מפיק, דינו — מאסר שלוש שנים.

החזקת ציוד ליוזף כרטיס חיוב

18. (א) לקוח המשתמש בכרטיס אשראי, או המוסר לאחר כרטיס אשראי בידיעה שהוא עלול להשתמש בו, והכל כשהוא ידע שהשימוש יגרום לחריגה מהמוסכם בחוזה כרטיס האשראי, או שאין לו יסוד סביר להניח שהשימוש לא יגרום לחריגה כאמור, דינו — מאסר שנה או קנס כאמור בסעיף 61 לחוק העונשין, או פי ארבעה מסכום החריגה שבוצעה, לפי הסכום הגדול יותר.

שימוש בכרטיס אשראי ללא כיסוי

(ב) נוצרה יתרת חוב שלא בהתאם לחוזה כרטיס אשראי והחוב לא סולק תוך עשרה ימים מיום שהלקוח נדרש לשלמו, חזקה שהלקוח עבר על הוראת סעיף קטן (א).

דברי הסבר

סעיף 17 העבירה בסעיף זה מקבילה לעבירה של החזקת חומר ליוזף שטרי כסף הקבועה בסעיף 464 לחוק העונשין, התשל"ז-1977, מאחר שכרטיס חיוב גם הוא אמצעי תשלום מקובל, יש להתאים גם עבירה זו.

סעיף 18 מוצע לקבוע כעבירה — שימוש בכרטיס חיוב בידיעה שלא יהיה לשימוש זה כיסוי ביום חיוב החשבון אצל המנפיק, או שהשימוש אינו במסגרת הסכם האשראי שאושר ללקוח. עבירה זו מקבילה לעבירה של הוצאת שיקים ללא כיסוי לפי סעיף 432 לחוק העונשין. כעבירה ייחשב גם שימוש בכרטיס כאשר ללקוח אין יסוד להניח שיהיה כיסוי ביום החיוב. למניעת קגוניות, מוצע שגם מסירת הכרטיס לאחר, בידיעה שהוא או אדם אחר עלול לבצע את העבירה לפי סעיף זה, תיחשב כעבירה.

לאור הקשיים שבהוכחת ידיעה בפועל, מוצעת חזקת ידיעה למקרה שהלקוח לא מסלק את חובו, הנובע מהשימוש בכרטיס, תוך עשרה ימים מיום הדרישה לתשלום.

הסייג בסעיף קטן (ג) בא להבהיר שחידוש חוזה כרטיס חיוב באופן המתואר בסעיף 2(ב) לא ייחשב כהפצה ללא חוזה.

סעיף 15 מוצעת עבירת גניבה מיוחדת לגבי כרטיס חיוב שכן בחוק העונשין נדרשת כוונה של הגנב לשלול את הנכס שליליה קבע, בעוד שבגניבת כרטיס חיוב עשויה להיות כוונה לשלילה זמנית בלבד. מוצע שנטל ההוכחה יוטל על הנוטל את הכרטיס או המחזיק בו, וזאת בשל הסיכון המיוחד הכרוך בכרטיסי חיוב.

סעיף 16 הצורך בעבירה מיוחדת נובע מכך שבמרמה באמצעות כרטיס חיוב, היסוד החשוב הוא עצם השימוש בכוונה לרמות ולא דוקא קבלת דבר במרמה כפי שנאמר בסעיף 415 לחוק העונשין, התשל"ז-1977. עבירה מיוחדת עונה גם על הבעיה שהמרומה בעסקת כרטיס חיוב הוא המנפיק ואילו האדם שכלפיו נעשה מצג המרמה וממנו נתקבל הדבר הוא הספק.

פרק ג': הוראות שונות

19. שר המשפטים ממונה על ביצוע חוק זה והוא רשאי, בהתייעצות עם נגיד בנק ישראל, להתקין תקנות בכל הנוגע לביצוע, ובמיוחד בדבר —

ביצוע ותקנות

- (1) חובת מנפיקים למסור ללקוח העתק מהחווה עליו חתם או לגלות ללקוח, לפי הפירוט והדרך שנקבעו, כל פרט מהותי לגבי תוכנו, היקפו ותנאיו של חוזה כרטיס חיוב, לרבות הסיכונים הכרוכים בשימוש בכרטיס חיוב;
- (2) אופן מסירת כרטיס חיוב מאת מנפיק ללקוח;
- (3) פרטים במסמך בעסקה או רישומים שעל פיהם יהייב המנפיק את הלקוח בעסקה שנעשתה לפי סעיפים 8 או 9;
- (4) פרטי הודעות ודרך מסירתן;
- (5) מען המנפיק למסירת הודעות ולמסירת כרטיס חיוב;
- (6) חובת מסירת פרטים בידי ספק המנפיק כרטיסי אשראי, למי שהשר יקבע;
- (7) פרטים שעל הלקוח למסור לפי סעיף 11, ודרך מסירתם;
- (8) דיווח ופרטי דיווח על חיוב הלקוח בעסקאות שנעשו באמצעות כרטיס חיוב.

תחילה ותחילה

20. (א) תחילתו של חוק זה ארבעה חדשים מיום פרסומו.
(ב) חוק זה יחול גם על חוזה כרטיס חיוב שנכרת לפני תחילתו, אף אם אינו חתום.

דברי הסבר

ההוראה הקובעת שהחוק יחול אף על חוזה לא חתום מוצעת כדי להבהיר את תחולתו על חוזים שנכרתו מבלי שנחתמו, וזאת מאחר שהחוק דורש שהחווה יהיה חתום, לפחות בהתקשרות הראשונה.

סעיף 20 לאור העובדה שחווה כרטיס חיוב אינו לתקופה מסויימת או מתחדש אוטומטית, מוצע לקבוע שהוראות החוק יחולו גם על חוזים שנכרתו לפני תחילת החוק.

מתפרסמת בזה הצעת חוק מטעם ועדת הכלכלה של הכנסת :

חוק הבזק (תיקון מס' 3), התשמ"ו-1986

1. בסעיף 1 לחוק הבזק, התשמ"ב-1982 (להלן — החוק העיקרי), בהגדרת "בזק", בסופה יבוא "למעט שידורי טלוויזיה בכבלים". תיקון סעיף 1

2. אחרי סעיף 6 לחוק העיקרי יבוא: חוספת פרק ב'

"פרק ב': שידורים בכבלים

הגדרות 6א. בפרק זה —

"אזור" — תחום גיאוגרפי שגבולותיו נקבעו בזכיון לשידורים בכבלים;

"בעל זכיון" — מי שקיבל זכיון לפי פרק זה;

"המועצה" — המועצה לשידורי טלוויזיה שנתמנתה לפי סעיף 6ב;

"רשת כבלים" — כבלים, מגברים, מפצלים וכל התקן אחר הפרושים ממוקד תפעול עד הצרי הצרכן;

"שידורי טלוויזיה בכבלים" — שידורי טלוויזיה לציבור המופצים באמצעי בזק לא-אלחוטיים, לרבות הקמת תחנת שידור והפעלתה;

"תחנת שידור" — מיתקן או התקן המשמש או המיועד לשמש בעיקר לצרכי שידורי טלוויזיה בכבלים, לרבות מוקד תפעול ורשת כבלים;

"מוקד תפעול" — מקום שבו נמצאים ומופעלים אמצעים לשידורי טלוויזיה בכבלים;

"הועדה" — ועדת הכלכלה של הכנסת;

"חוק רשות השידור" — חוק רשות השידור, התשכ"ה-1965.²

דברי הסבר

הצעת החוק באה למלא חלל זה ולקבוע מסגרות נאותות להפעלת רשתות טלוויזיה בכבלים.

הצעת החוק קובעת אפשרויות לרשויות מקומיות לקבל היתר זמני להפעלת טלוויזיה בכבלים כדי לענות מיידית על צרכים של מגזרי אוכלוסייה המתגוררים במקומות מרוחקים ממרכזי תרבות.

הטלוויזיה בכבלים היא היום אחד מאמצעי התק" שורת הנפוצים והחשובים בעולם כולו.

העדרה של מסגרת חוקית להפעלת מערכות מסוג זה בישראל, והביקוש שהתעורר להן, יצרו מצב שבו פועלים בענף גורמים המפעילים רשתות טלוויזיה בכבלים ללא פיקוח טכני ותכני.

1 ס"ח התשמ"ב, עמ' 218; התשמ"ג, עמ' 4; התשמ"ד, עמ' 167.
2 ס"ח התשכ"ה, עמ' 106.

66. (א) השר ימנה מועצה מייעצת לשידורי טלוויזיה בכבלים.

(ב) זוהי הרכב המועצה:

(1) חמישה נציגי הממשלה, מהם אחד לפחות נציג משרד התקשורת;

(2) ששה נציגי ציבור, ובהם שני נציגי מרכז השלטון המקומי, שני נציגי ארגוני הצרכנים ושני נציגי גופים שהמליץ עליהם שר החינוך והתרבות.

(ג) יושב ראש המועצה יהיה נציג משרד התקשורת.

(ד) השר יקבע בכללים באישור הועדה את דרכי מינויה וסדרי עבודתה של המועצה; המועצה רשאית לקבוע לעצמה את סדרי עבודתה ככל שלא נקבעו בכללים כאמור.

(ה) תפקידי המועצה יהיו לייעץ לשר בין היתר בנושאים אלה:

(1) קביעת מדיניות תקשורת בכבלים, ובכלל זה כמות השיידורים, סוגי התכניות, תוכן השיידורים ושעות שידור, בהתחשב בפעילותן של רשות השידור שהוקמה לפי חוק רשות השידור ושל הטלוויזיה הלימודית;

(2) קביעת כללים לקידום התקשורת הקהילתית באמצעות רשתות כבלים;

(3) קביעת התנאים ההנדסיים-טכניים להקמת רשתות כבלים והפעלתן במסגרת רשת כבלים ארצית;

(4) תיחום אזורי השידור בהתחשב במדיניות פיזור האוכ-לוסיה;

(5) הפקת תכניות מקוריות לשימוש בכל האזורים.

67. ג. לא ישדר אדם שידור טלוויזיה בכבלים, אלא אם כן קיבל מאת השר זכיון לפי פרק זה ובהתאם לכללים שנקבעו לפי פרק זה ולתנאי הזכיון.

76. (א) על אף האמור בסעיף 42 לחוק רשות השידור, רשאי השר לתת לגבי כל אזור זכיון להקמת תחנות שידור לטלוויזיה בכבלים, להפעלתן ולהפקה ולשידור באמצעותן (להלן – זכיון).

(ב) קביעת בעל הזכיון תיעשה על פי מכרז פומבי.

(ג) השר יקבע בתקנות באישור הועדה כללים בדבר מכרז כאמור בסעיף קטן (ב) ובהם ייקבעו, בין היתר, הוראות לענינים אלה:

(1) הרכבן של ועדות מכרזים ודרכי מינוין ופעולתן;

(2) כשירות להגשת הצעות למכרז;

(3) צורת המכרז;

(4) דרכי הזמנת הצעות וקבלתן;

(5) התנאים לקבלת הצעות ובכלל זה הוכחת יכולת כספית וארגונית;

- (6) מגוון התכניות והשירותים שהמציע יפיק וישדר;
 (7) המחיר שישלמו צרכנים לבעל הזכיון בעד שירותיו;
 (8) גובה דמי הזכיון ותשלומים אחרים שישלם בעל זכיון למדינה.

16. (א) השר יקבע בתקנות, בהתייעצות עם המועצה ובאישור הועדה, הוראות בדבר תנאים בזכיון ובין היתר בענינים אלה:

- (1) מפרט טכני של רשת הכבלים ותחנת השידור, התאמתן לשימושים נוספים, והאפשרות להכריז לרשת רחבה יותר, לרבות שימוש בתשתיות בוק קיימות, ודרכי קליטת השידורים;
 (2) חובותיו של בעל זכיון כלפי תושבי האזור והצרכנים;
 (3) סוגי השידורים שישדר בעל זכיון, ובכלל זה תכניות מידע, שידורי חדשות מעניני היום — מקומיים וכלליים, סרטי טלוויזיה, תכניות בידור, מוסיקה, אמנות, חינוך, תרבות וספורט, הכל תוך מתן ביטוי גאות לצרכים היחודיים של האזור;
 (4) תשדירי פרסומת מסחרית;
 (5) אזורי הזכיון;
 (6) ערבויות כספיות שישדרשו מבעל הזכיון;
 (7) תנאים להעברת זכיון לאחר;
 (8) תקופת הזכיון.

(ב) השר רשאי לשנות את תנאי הזכיון, להוסיף עליהם או לגרוע מהם, למעט בתנאים המנויים בסעיף קטן (א) (1) ו-(5).

16. דמי הזכיון והתמלוגים שישולמו על פי פרק זה ישמשו את המועצה לצורך מילוי תפקדיה; עודף ההכנסות על ההוצאות יועבר לאוצר המדינה.

16. בעל זכיון לא ישדר שידורי טלוויזיה בכבלים —
 (1) שיש בהם משום הפרת זכות יוצרים או זכות מבצעים על פי כל דין;
 (2) האסורים להפצה על פי כל דין;
 (3) בנושאים בעלי אופי של תעמולה מפלגתית;
 (4) שיש בהם הסתה גזענית או לאומנית;
 (5) שהם חומר תועבה כמובנו לפי סעיף 214 לחוק העונשין, התשל"ז—1977.³

16. השר רשאי, בהתייעצות עם המועצה, לבטל זכיון, להגבילו או להתלותו בכל אחד מהמקרים הבאים, ובלבד שניתנה לבעל הזכיון הזדמנות להשמיע טענותיו:

תנאים לזכיון

השימוש בדמי הזכיון והתמלוגים

סיוג לשידורים

ביטול זכיון, הגבלתו והתלייתו

3 ס"ח התשל"ז, עמ' 226.

- (1) בעל הזכיון שידר בניגוד להוראות פרק זה או תקנות או כללים שהותקנו לפיו;
- (2) בעל הזכיון הפר הפרה מהותית את תנאי הזכיון;
- (3) בעל הזכיון לא החל במתן שידורי טלוויזיה בכבלים תוך הזמן שנקבע לכך בזכיון;
- (4) בעל הזכיון הוכרז פושט רגל או פסול דין, ואם היה תאגיד — מונה לו כונס נכסים או גיתן צו לפירוק או שהתאגיד החליט על פירוקו מרצון;
- (5) טעמים שבטובת הציבור מורים על הצורך לבטל, להגביל או להתלות את הזכיון.

ט6. השר, באישור הוועדה, רשאי לקבוע כללים בדבר חיבור אזורים שונים לרשת ארצית של שידורים בכבלים, ובהם, בין היתר, הוראות לענינים אלה:

חיבור אזורים
לרשת ארצית

- (1) הקמתם של צמתי קשר לחיבור בין האזורים, תפעולם והבעלות עליהם;
- (2) חלוקת ההוצאות הכרוכות ביצירת הרשת הארצית בין בעלי הזכויות;
- (3) שיטת ההפעלה של הרשת הארצית והתכניות שישודרו בה;
- (4) התשלומים הכרוכים בהפעלת השידורים ברשת ארצית.

ט6. (א) השר רשאי להורות לבעל זכיון כי רשת הכבלים המשמשת לו לשידורי טלוויזיה בכבלים תשמש גם לשידורים דו-כיווניים ולשימושים נוספים, ובכלל זה להודעות מאת הממשלה ומאת גופים ציבוריים אחרים.

שימושים שונים
בכבלים

(ב) השר רשאי להורות לבעל זכיון להעמיד לרשות המדינה או לרשותו של אחר עד מחצית מכלל קיבולת האפיקים שברשת הכבלים.

(ג) השר יקבע בתקנות, באישור הוועדה, את גובה התמורה שתשולם לבעל זכיון בשל שימושים לפי סעיף זה.

ט6א. (א) העובר על הוראות סעיפים ט6 או ט6(2) עד (5), דינו — מאסר שלוש שנים או קנס מיליון וחמש מאות אלף שקלים חדשים.

עונשין

(ב) ראה בית המשפט שיש יסוד סביר להניח שאדם שידר שידורי טלוויזיה בכבלים בלי שקיבל זכיון, או שבעל זכיון הפעיל תחנה או שידור בניגוד להוראות חוק זה, יצווה על תפיסת תחנת השידור שבה נעברה העבירה ועל העברתה לרשות המדינה; על תפיסה כאמור יחולו בשינויים המחוייבים הוראות סעיפים 33 עד 42 לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש], התשכ"ט—1969.*

(ג) האמור בסעיף קטן (ב) בא להוסיף על סמכויות תפיסה לפי נל דין אחר ולא לגרוע מהן.

4. דיני מדינת ישראל, נוסח חדש 12, עמ' 284.

הצעות חוק 1771, ו' באדר ב' התשמ"ו, 17.3.1986.

6יג. (א) לגבי מקום שאין זכיון לפי פרק זה הל עליו, רשאי השר, על אף האמור בסעיף 16, להתיר, על פי כללים שיקבע בתקנות באישור הועדה, לרשות מקומית אחת או למספר רשויות מקומיות יחד להפעיל שידורי טלוויזיה בכבלים; ההיתר יהיה למשך שנתיים או עד שייגתן לפי פרק זה זכיון לגבי אזור שאותו מקום נכלל בו, לפי המוקדם.

3. תוך ששה חדשים מיום פרסומו של חוק זה יתקין השר, באישור ועדת הכלכלה של הכנסת, תקנות וכללים לכל ענין האמור בו.

חבר הכנסת: מאיר שטרית